



ת"פ 48919/12/20 - מדינת ישראל נגד אלכסיי שרנדוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 48919-12-20 מדינת ישראל נ' שרנדוב
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אלכסיי שרנדוב

החלטה

בפני בקשה להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.

הנאשם עומד לדין על עבירת איומים.

לפי כתב האישום, הנאשם הגיע לבית החולים יחד עם ביתו הקטנה כשהיא פצועה. הבת נכנסה לטיפול יחד עם אימה, ואילו לנאשם לא התירו המאבטחים להיכנס, עקב נהלי הקורונה, המתירים כניסה של מטופל עם מלווה אחד בלבד. בתגובה, איים הנאשם על המתלוננים באומרו "בא לי לשים לכם אחד ברגליים", כשהוא נושא נשק אותה עת.

בבקשה שבפני עותר הנאשם לקבלת המסמכים הבאים:

נוהל בית החולים להכנסת קרובי משפחה בתקופת הקורונה; תקופת העסקתה של המאבטחת המתלוננת; מספר תיקי מח"ש וכתבי אישום בחמש שנים האחרונות בעבירות איומים; נוהלי פרקליטות או מח"ש בהעמדה לדין בעבירת איומים.

הסניגור נימק בתמציתיות את בקשתו כשהוא טוען כי מדובר בעבירת איומים בודדת והנאשם עמד בכל התנאים לסגירת התיק בעילת "אין עניין לציבור" או לחילופין לסיומו בהסדר מותנה. לכן, לטענתו, עומדת לו טענת הגנה מן הצדק, אך ללא נתונים סטטיסטיים לא יוכל להוכיחה.

כמו כן, ובאשר למאבטחת המתלוננת טען הסניגור, כי לזו "חלק משמעותי בהתדרדרות האירוע שלא לצורך" תוך שפעלה בניגוד לנהלים ובחוסר מקצועיות.

המדינה מתנגדת לבקשה והגישה תגובה מפורטת, ולא אחזור כאן על כל טעמיה.

לאחר העיון בבקשה, בתגובה ובכתב האישום, נמצא לנכון לדחות את הבקשה.

לא מצאתי שיש פוטנציאל ממשי - מבסס הגנה באף אחת מבקשותיו של הסניגור.

עמוד 1



מנימוקיו של הסניגור עולה כי הוא מבקש לבסס טענת "אשם תורם" מצד המתלוננת וטענת הגנה מן הצדק.

אשר לרצון הסניגור לבסס טענה מסוג של "אשם תורם", המשפט הפלילי לא מכיר הגנה מסוג של "אשם תורם" (ע"פ 478/72 מאיר פנקס נגד מדינת ישראל (1973)). גם אם אניח לטובת הנאשם כי המאבטחת לא פעלה על פי הנהלים בהכנסת קרובי משפחה, ואף אם שגתה, אין בכך כדי להקים הגנה לנאשם לו יוכח כי אכן התבטא כפי שהתבטא בכתב האישום. בהקשר זה, גם לא מצאתי ביסוס לבקשה לקבל את פרטי תעסוקתה של המאבטחת, ממתי החלה לעבוד ומתי סיימה את עבודתה. גם ניסיונה כמאבטחת אינו מעלה או מוריד ביחס לאירוע נשוא כתב האישום ולא מצאתי כי יש בו לתרום להגנת הנאשם.

אשר לביסוסה של טענת אכיפה בררנית והגנה מן הצדק, ולצורך כך קבלת כתבי אישום בחמש השנים האחרונות ונוהלי מח"ש/פרקליטות להעמדה לדין בעבירת איומים, גם בכך לא מצאתי ממש. עבירת איומים הינה עבירה חמורה, קלת ביצוע, ונושאת מימד אלים. כשהיא מבוצעת על ידי שוטר חמוש מתעצמת חומרתה. בית המשפט שומע תדיר תיקים בהם עבירת איומים עומדת בודדה ללא עבירות נלוות ואין בבדידות זו כדי להקהות מחומרתה, בנסיבות, כמתואר בכתב האישום. נסיבות אלה מלמדות על עניין מובהק לציבור בהעמדה לדין. עוד אציין בכל הנוגע לטענת אכיפה בררנית, כי על הנאשם הנטל להראות ביסוס עובדתי לטענה זו (ראה ע"מ 1786/12 אברהים ג'וליאני נגד מדינת ישראל (2012)), והוא לא עמד בנטל, ולמעשה לא המציא ולו בדל ראיה התומכת בטענתו. לסיום אפנה לדבריו המאלפים של כב' השופט עמית בע"פ 4039/19 דניאל נחמני נגד מדינת ישראל, שהובאו בתגובת המדינה והמדברים בעד עצמם אודות השימוש עד זרא בטענת הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית, גם כאשר אין כל יסוד להקמת הגנה זו.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"א, 14 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.